

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Karla Kudláčka ve věci **žalobce Darren, s.r.o.**, se sídlem Sulkovská 482, 569 92 Bystré (dříve U elektrárny 306, 533 45 Opatovice nad Labem), IČ: 25278711, **zastoupeného JUDr. Ervínem Perthenem, advokátem**, se sídlem Velké Náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení, pracoviště Hradec Králové**, se sídlem Slezská 839, 502 00 Hradec Králové, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10.3.2010, č.j. 46091/010-9012-13.1.2010-2066-2-TL,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 10.3.2010, č.j. 46091/010-9012-13.1.2010-2066-2-TL, a rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice ze dne 28.8.2009, č.j. 46005/110-9012-27.11.2008-26779/1/KD/3 **se** pro vady řízení **z r u š u j í a v ě c s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** nahradit žalobci k rukám jeho zástupce, JUDr. Ervína Perthena, advokáta, náklady řízení ve výši **26 191,- Kč**, a to do **60 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10.3.2010, č.j. 46091/010-9012-13.1.2010-2066-2-TL, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila napadené rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice (dále jen „OSSZ“) ze dne 28.8.2009, č.j. 46005/110-9012-27.11.2008-26779/1/KD/3, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení přelátku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované, jeho zrušení pro nezákonnost, vrácení věci žalované k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení s tím, že jak OSSZ, tak žalovaná vycházely z neúplných a nesprávných podkladů, učinily proto nesprávná skutková zjištění a právní závěry a nevypořádaly se s žalobcovými námitkami. Tato svá tvrzení pak konkretizoval v jednotlivých žalobních námitkách, které soud pro přehlednost shrnul do následujících žalobních bodů:

1. Do Přehledů o výši pojistného a vyplacených dávkách za období červen, červenec a srpen 2005 (dále jen „přehledy“) byly nesprávně zařazeny osoby, které nebyly zaměstnanci žalobce. Žalobce jako kupující uzavřel dne 1.6.2005 s Dr. Ing. Vítězslavem Hálkem, MBA, správcem konkursní podstaty úpadce VITKA Brněnec, a.s., jako prodávajícím smlouvu o prodeji podniku. Tato smlouva je od počátku neplatná, neboť není možné, aby z podniku byly vyloučeny některé věci či práva, kterých se převod netýká, a právě k tomu ve zmíněné smlouvě došlo (viz čl. 2.9 smlouvy). Smlouva o prodeji podniku nezpůsobila žádné právní účinky, tedy na jejím základě nedošlo ani k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů zaměstnanců VITKY Brněnec, a.s., na žalobce. K prezentovanému závěru ostatně dospěl i Okresní soud v Pardubicích v rozsudku ze dne 30.7.2008, č.j. 8 C 97/2006-811. Dne 19.12.2007 byla mezi žalobcem a Mgr. Petrem Stejskalem, novým správcem konkursní podstaty, uzavřena dohoda o narovnání, v níž bylo stvrzeno, že pracovněprávní vztahy zaměstnanců VITKY Brněnec, a.s., nepřešly a tedy závazek k úhradě mzdových nároků je závazkem konkursní podstaty, přičemž skutečnost, že žalobce se svých nároků vůči konkursní podstatě v rámci narovnání vzdal, nemá na žalobcův nárok na vrácení přeplatku vliv. Žalovaná dospěla k závěru, že otázka platnosti smlouvy o prodeji podniku není předmětem řízení, s čímž ovšem žalobce nesouhlasí, neboť tato otázka je pro rozhodnutí významná.

2. Přehledy byla sestaveny nesprávně a nebyly schváleny osobou oprávněnou jednat za žalobce. Eva Fečková, která je předávala, nebyla zmocněna k jednání za žalobce ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Žalovaná měla oprávnění paní Fečkové prověřit a ne uzavřít, že částky z přehledů byly žalobcem z jeho účtu uhrazeny a tudíž odpovídají skutečnosti a žalobce o nich neměl pochybnosti. Žalovaná se s žalobcovou námitkou, že paní Fečková nebyla oprávněna v této věci za žalobce jednat, nijak nevypořádala, z jejího rozhodnutí není zřejmé, jaké byly její úvahy, jaká zákonná ustanovení aplikovala.

3. Žalovaná uvádí, že rozhodující je, že zaměstnanci fakticky vykonávali práci pro žalobce. Faktický pracovní poměr však vzniká pouze tehdy, pokud nějaká fyzická osoba začne pro jinou osobu fakticky pracovat. Pouhé účtování o mzdě nebo zaplacení pojistného založit faktický pracovní poměr nemůže. Žádná z osob, původních zaměstnanců VITKY Brněnec, a.s., pro žalobce nezačala fakticky pracovat, nevykonávala pro něj žádnou práci, tudíž faktický pracovní poměr vzniknout nemohl. S touto námitkou se žalovaná ve svém rozhodnutí řádně nevypořádala.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 13.9.2010, kdy ji navrhla zamítnout jako nedůvodnou. Svůj návrh podpořila touto argumentací:

Ad 1. a 3. Žalovaná především poukázala na § 3 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona číslo 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“), podle kterého jsou pojistné povinni platit zaměstnanci v pracovním poměru, přičemž za takové zaměstnance se považuje též osoba činná v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr

nevznikl. Ve dnech 19.2.2009 až 13.3.2009 provedla OSSZ Pardubice kontrolu za období od 1.6.2005 do 31.8.2005, při níž bylo ověřeno, že sporní zaměstnanci byli žalobcem odměňováni, o jejich mzdě bylo účtováno a vyměřovací základy patří do úhrnu vyměřovacích základů žalobce. Byla rovněž ověřena správnost údajů uvedených žalobcem na přehledech s tím, že vykázané pojistné žalobce za své zaměstnance rovněž odvedl. Žalobce též předával těmto zaměstnancům výplatní listky a vyplácel jim mzdu. Tedy v posuzovaném období žalobce vystupoval ve vztahu k osobám, které jsou předmětem sporu, jako ke svým zaměstnancům. Otázka platnosti kupní smlouvy není z tohoto důvodu pro posouzení povinnosti odvádět za tyto osoby pojistné rozhodná, resp. rozhodující je, že žalobce uvedené osoby fakticky zaměstnával.

Ad 2. Přehledy sice nebyly podepsány statutárním zástupcem žalobce, ale osobou, která neměla doloženu plnou moc, nicméně při kontrole ve dnech 19.2.2009 až 13.3.2009 bylo zjištěno, že údaje na mzdových listech, rekapitulacích mezd a dalších dokladech se shodovaly s údaji na přehledech a vykázané částky žalobce též uhradil, tedy o nich neměl pochybnost. Paní Fečková byla žalobcem zplnomocněna k zajištění všech úkonů souvisejících s předkládáním evidenčních přehledů důchodového pojištění a údaje na evidenčních listech důchodového pojištění souhlasí se mzdovými listy. Faktický stav tedy odpovídá údajům vykázaným v přehledech a tudíž otázka oprávnění paní Fečkové není podstatná.

Závěrem žalovaná odkázala na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí.

V replice k vyjádření žalované ze dne 29.9.2010, doplněné vyjádřením ze dne 18.10.2010 žalobce uvedl následující:

Žalobce v areálu VITKY Brněnec, a.s. (Brněnec 17), nic nevyráběl, což potvrzuje mimo jiné znalecký posudek Ing. Milana Rašína č. 6/126/2009 ze dne 14.4.2009. Dotčených 35 osob bylo nepotřebnými zaměstnanci VITKY Brněnec, a.s., jejich pracovní poměr měl skončit, pro žalobce nikdy nepracovaly, nicméně žalobce vycházel z toho, že Smlouvou o prodeji podniku na něj přešly povinnosti z pracovněprávního vztahu a výplaty zpracované paní Fečkovou odpovídají oprávněným nárokům. Až později zjistil, že smlouva je neplatná a dále, že na něj nemohly přejít závazky z nevyčerpaných dovolených. Jakmile žalobce zjistil, že byly protiprávně vyplaceny náhrady za dovolené, na něž vznikl nárok před 1.6.2005, podal na paní Fečkovou trestní oznámení.

Žalovaná reagovala podáním ze dne 2.11.2010, v němž namítla, že žalobci se nikdy nepodařilo prokázat, že pro něj dotčených 35 osob nevykonávalo práci. Na mzdových listech je vykázán údaj o odpracovaných hodinách v měsíci, zaměstnancům byly předány mzdové listy a mzda byla fakticky vyplacena. Ve věci trestního oznámení na paní Fečkovou nebylo doposud pravomocně rozhodnuto. Žalovaná setrvala na tom, že žalobci nevznikl za červen až srpen 2005 přeplatek na pojistném. K prokázání přeplatku pak navrhla důkaz svědeckými výpověďmi zaměstnanců.

Podáním ze dne 18.11.2010 žalobce předložil znalecký posudek Ing. Milana Rašína č. 6/126/2009 ze dne 14.4.2009 a zároveň doplnil, že fakt, že na adrese Brněnec 17 nic nevyráběl, vyplývá i ze skutečnosti, že veškerý majetek zde vyrobený vyloučila společnost Anidor s.r.o. Úhrady pojistného byly provedeny bezhotovostně, když příkazy dal Ing. Michal Skřivánek, jednatel žalobce, v rámci balíku položek, přičemž položka za 35 osob byla zlomkem úhrad. Veškeré doklady k těmto osobám se nacházely na adrese Brněnec 17 a byly

dne 13.9.2005 násilně zabrány. Obsazení areálu schválil správci konkursní podstaty, Dr. Ing. Hálkovi, MBA, žalovaný na schůzi věřitelů dne 15.9.2005. Zápis z jednání z této schůze žalobce překládá.

O žalobě nadepsaný soud již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 30.12.2010, č.j. 52 Ad 11/2010-332, kterým napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. V tomto rozsudku soud dospěl k závěru, že skutkový stav zjištěný žalovanou vyžaduje zásadní doplnění, neboť je třeba objasnit, zda přehledy předané paní Fečkovou jsou předány osobou oprávněnou či neoprávněnou jednat za žalobce, pokud bude paní Fečková považována za osobu neoprávněnou, objasnit, zda, případně jaký vliv má tato skutečnost na platby provedené dle těchto přehledů jednatelem žalobce, posoudit platnost smlouvy o prodeji podniku a v případě závěru o její neplatnosti, fakticitu pracovních poměrů 35 sporných osob.

Proti citovanému rozsudku nadepsaného soudu podala žalovaná včasnou kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) tento rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení, a to rozsudkem ze dne 11.11.2011, č.j. 4 Ads 42/2011-379. V odůvodnění, na čísle listu 386 spisu, NSS konstatoval, že: „...krajský soud vyvinul poměrně značnou iniciativu za účelem zjištění, zda v rozhodném období od 2.6.2005 do 31.8.2005 vznikl mezi žalobkyní a dotyčnými zaměstnanci faktický pracovní poměr. Ten by totiž vedl k závěru o povinnosti žalobce platit v uvedeném období pojistné za sebe i za tyto zaměstnance, a to bez ohledu na to, zda smlouva o prodeji podniku uzavřená dne 2.6.2005 mezi správcem konkursní podstaty VITKA Brněnec, a.s., a žalobcem byla platná či nikoliv. Poplatníky pojistného totiž podle § 3 odst. 1 písm. a), c) bodu 1 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném v rozhodném období, nebyli pouze organizace a jejich zaměstnanci v pracovním poměru, nýbrž i organizace a osoby činné v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr nevznikl, neboť nebyly splněny všechny podmínky stanovené pracovněprávními předpisy pro jeho vznik. Krajský soud si přitom od účastníků řízení i samostatně obstaral celou řadu důkazů, které by mohly být považovány za dostatečně způsobilé k učinění závěru o existenci či neexistenci faktického pracovního poměru mezi žalobcem a dotyčnými osobami. Krajský soud vyvíjel iniciativu a obstarával si důkazy i za účelem posouzení správnosti postupu Evy Fečkové při výplatě mezd dotyčným osobám a při účtování a výplatě pojistného.“

Dále pak NSS vyslovil názor (č.l. 386 a 387 soudního spisu), že: „V dané věci měl tedy krajský soud podrobně objasnit, proč neprovedl jako důkazy ty listiny, které si v žalobním řízení na návrh jeho účastníků či samostatně obstaral za účelem objasnění fakticity pracovních poměrů dotčených osob k žalobkyni a které již nebyly provedeny ve správním řízení. Proto měl vysvětlit, proč k náležitému posouzení této problematiky nepostačují důkazy opatřené v soudním řízení správním, proč je tedy v tomto směru ještě zapotřebí provádět rozsáhlé nebo zásadní doplnění skutkového stavu správním orgánem a na jaké konkrétní aspekty sporné otázky by mělo být další dokazování před správním orgánem zaměřeno. Takto měl krajský soud postupovat obzvláště za situace, kdy důkazy opatřené v žalobním řízení, především vyjádření osob, za něž žalobkyně odváděla v rozhodném období pojistné, by mohly být považovány za dostatečné pro učinění závěru o existenci faktického pracovního poměru mezi žalobkyní a dotyčnými osobami. Uvedeným způsobem však krajský soud nepostupoval, v důsledku čehož je nutné považovat napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.“

Na č.l. 387 soudního spisu pak NSS vyslovil ještě tento právní názor: „.....v případě prokázání vzniku faktického pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a dotýčnými osobami v řízení o žalobě by platnost smlouvy o prodeji podniku nemusela být dále posuzována. V takovém případě by nemusela být zkoumána ani problematika předávání přehledů Evou Fečkovou, k čemuž krajský soud ve zrušujícím rozsudku taktéž zavázal žalovanou. Vznik povinnosti platit pojistné se totiž neodvíjí od podání přehledu oprávněnou osobou, nýbrž od existence pracovního poměru nebo poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr nevznikl, neboť nebyly splněny všechny podmínky stanovené pracovněprávními předpisy pro jeho vznik, jak již bylo zmíněno v předchozí části tohoto rozsudku.“

Poté, co krajský soud doručil účastníkům řízení rozsudek NSS ze dne 11.11.2011 a obeznámil je s novým složením senátu rozhodujícího o žalobě, nařídil jednání na 21.3.2012 ve 13:00 hodin, přičemž byl v dalších svých krocích plně vázán právním názorem vysloveným NSS v jeho zrušujícím rozsudku (podle § 110 odst. 3 s.ř.s. „zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí) a od tohoto se nemohl odchýlit.

Krajský soud tedy nejprve zkoumal, jaký je vyslovený právní názor NSS, kterým je vázán v dalším řízení. Z odůvodnění rozsudku č.j. 4 Ads 42/2011-379 vyplývá, že NSS zrušil předcházející rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost, když důvod této nepřezkoumatelnosti spatřoval v tom, že krajský soud neobjasnil, z jakého důvodu neprovedl důkaz listinami, které si na návrh účastníků řízení i z vlastní iniciativy obstaral, resp. neodůvodnil, proč je třeba provádět rozsáhlé nebo zásadní doplnění dokazování ve správním řízení. Na první pohled se tedy zdá, že postačí, aby krajský soud podrobně odůvodnil, proč nelze dokazování shromážděnými listinami, případně i dalšími důkazními prostředky, provést v soudním řízení správním, resp. proč takové dokazování znamená rozsáhlé či zásadní doplnění skutkového stavu, a jeho zrušující rozsudek ob stojí. Ovšem po pečlivém přečtení celého rozsudku NSS se takový závěr ukazuje mylným. NSS v rozsudku pečlivě a velmi podrobně rekapituloval předcházející průběh řízení před krajským soudem, zejména pak kroky soudu, a opakovaně poukázal na to, že krajský soud shromáždil řadu listin, které postačí k objasnění sporných otázek, resp. otázky fakticity pracovního poměru dotýčných osob k žalobkyni, která je pro výsledek řízení zásadní. Jak již bylo shora citováno, NSS uvedl na č.l. 386 „...obstaral celou řadu důkazů (*myšleno krajský soud – poznámka soudu*), které by mohly být považovány za dostatečně způsobilé k učinění závěru o existenci či neexistenci faktického pracovního poměru...“, na č.l. 387 „...kdy důkazy opatřené v žalobním řízení, především vyjádření osob, za něž žalobkyně odváděla v rozhodném období pojistné, by mohly být považovány za dostatečné pro učinění závěru o existenci faktického pracovního poměru...“ a rovněž, že v případě prokázání vzniku faktického pracovního poměru by nemusela být zkoumána ani platnost smlouvy o prodeji podniku, ani problematika předávání přehledů Evou Fečkovou. Krajský soud má tedy za to, že závazný právní názor NSS spočívá v tom, že krajský soud má provést dokazování shromážděnými důkazními prostředky k objasnění toho, zda mezi žalobkyní a spornými 35 osobami převedenými z VITKY Brněnec, a.s., vznikl řádný nebo alespoň faktický pracovní poměr či nikoliv, a následně ve věci meritorně rozhodnout.

Ze správního spisu vyplynuly tyto důležité okolnosti.

Dne 9.10.2008 žalobce požádal u OSSZ Svitavy o vrácení přeplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „přeplatek na pojistném“) za měsíce červen, červenec a srpen 2005 s tím, že smlouva o prodeji podniku uzavřená mezi mezi VITKOU Brněnec, a.s., a ním je neplatná, zaměstnanci VITKY tak na něj nikdy nepřešli a ani u něj nikdy fakticky nepracovali a přehledy za uvedené měsíce vypracované a odevzdané paní Fečkovou považuje za její neoprávněnou soukromou aktivitu, neboť se v nich objevily nároky z nečerpaných dovolených vzniklé před 31.5.2005 a jednatelem žalobce neschválené prémie.

Dne 27.11.2008 pak žalobce podal obsahově totožnou žádost na OSSZ Pardubice s tím, že přeplatek na pojistném vyčíslil na 61 583,- Kč.

Přehledy o výši pojistného a vyplacených dávkách za měsíce červen, červenec a srpen podané na OSSZ Svitavy ve dnech 21.7.2005, 15.8.2005 a 20.9.2005 jsou opatřeny razítkem žalobce a podpisem přehledy sestavující osoby, paní Fečkové.

Přípisem ze dne 16.12.2008 OSSZ Pardubice žalobci sdělila, že ČSSZ u něj eviduje splatný nedoplatek pojistného, penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti.

Přípisem ze dne 18.12.2008 OSSZ Pardubice žalobci sdělila, že neeviduje k tomuto dni žádný přeplatek.

Usnesením ze dne 26.1.2009 OSSZ Pardubice přerušila řízení o žádosti o vrácení přeplatku na pojistném nejdéle na dobu jednoho měsíce, a to z důvodu provedení kontroly u žalobce, která by objasnila existenci přeplatku, resp. nedoplatku. Usnesení nabylo právní moci dne 25.2.2009.

Z protokolu č. 663/09 je zřejmé, že kontrola byla u žalobce provedena ve dnech 19.2. až 13.3.2009, týkala se období od 1.6. do 31.8.2005 a byla prováděna ze žalobcem předložených dokladů, tj. ze mzdových listů, rekapitulací výplatních listin, výplatních pásek, účetnictví, příkazů k úhradě pro zaslání mezd na účty zaměstnanců, původně i nově předložených přehledů. Bylo zjištěno, že údaje na původních přehledech souhlasí s údaji na dalších vyjmenovaných dokladech, všichni zaměstnanci, kteří na nových přehledech nefigurují, byli žalobcem odměňováni, o jejich mzdě bylo účtováno a jejich vyměřovací základy tudíž patří do úhrnu vyměřovacích základů žalobce. OSSZ Pardubice zároveň uložila žalobci, aby do 20.4.2009 předložil doklady o pracovněprávních vztazích 35 sporných osob, konkrétně pracovní smlouvy, doklady o skončení pracovních poměrů, evidenci docházky a hlavní knihu za kontrolované období. Jednatel žalobce, Ing. Skřivánek, odmítl protokol podepsat. Přílohu protokolu tvoří mimo jiné 35 mzdových listů osob, které se podle něj nikdy nestaly zaměstnanci žalobce a tedy za něž žalobce odváděl pojistné bezdůvodně.

Usnesením ze dne 20.3.2009, které nabylo právní moci dne 22.4.2009, OSSZ Pardubice opětovně přerušila řízení o žádosti o vrácení přeplatku na pojistném, a to do doby dokončení kontroly, nejdéle pak do 30.6.2009.

Ve spise jsou založeny – plná moc Evě Fečkové k zajištění všech úkonů souvisejících s předkládáním evidenčních listů důchodového pojištění udělená jednatelem žalobce, Ing. Michalem Skřivánkem, dne 20.5.2005 a oznámení ze dne 29.7.2005 o pověření k zajištění všech úkonů souvisejících s přihlašovaním a odhlašovaním organizací, malých organizací a jejich zaměstnanců, hlášením změn a splnění jednorázové povinnosti ve smyslu čl. II. zákona č. 424/2003 Sb. udělené jednatelem žalobce paní Evě Fečkové.

Ze smlouvy o prodeji podniku ze dne 2.6.2005 je zřejmé, že ji uzavřeli Dr. Ing. Vítězslav Hálek, správce konkursní podstaty VITKY Brněnec, a.s., jako prodávající a žalobce jako kupující, když předmětem prodeje byl podnik úpadce. Přílohu smlouvy tvoří jmenovitý seznam zaměstnanců v celkovém počtu 212 lidí, z toho 2 osoby na mateřské dovolené, kteří s účinností od 1.6.2005 přecházejí na žalobce. V článku 2 bodě 2.9 smlouvy je uvedeno „...kupující....nenabývá: a) práva a povinnosti vyplývající z titulu smlouvy o běžném účtu prodávajícího....., b) vlastnické právo k zásobám materiálů, výrobků, zboží, nedokončená výroba, c) závazky v rozsahu stanoveném v čl. 4.3 této Smlouvy (povinnosti a závazky, které bez ohledu na výši jejich uspokojení v konkurzu byly, budou nebo mohly být uplatňovány a uspokojovány v rámci konkurzního řízení úpadce včetně pohledávek třetích osob za podstatou, či které jsou z uspokojení v rámci konkurzu vyloučeny (§ 33 ZKV)), d) práva a povinnosti z leasingových smluv.

Dne 2.6.2005 byla mezi žalobcem jako prodávajícím a společností ANIDOR s.r.o. jako kupujícím uzavřena smlouva o prodeji části podniku, kterou byla převedena část podniku s označením služby Vitka, v jejímž rámci též došlo k převodu 163 osob, původních zaměstnanců VITKY Brněnec, a.s.

Z nedatovaného prohlášení žalobce a Skřivánka Michala A-NO je zřejmé, že část původních zaměstnanců VITKY Brněnec, a.s., v počtu 14 osob jmenovitě uvedených v příloze prohlášení přešla dnem 1.6.2005 ze žalobce na Michala Skřivánka.

Dne 12.9.2005 odstoupil správce konkursní podstaty od smlouvy o prodeji podniku ze dne 2.6.2005 z důvodu neuhrazení doplatku kupní ceny ve výši 19 000 000,- Kč žalobcem.

Dne 19.12.2007 byla mezi Mgr. Petrem Stejskalem, správcem konkursní podstaty VITKY Brněnec, a.s., žalobcem, společnostmi RANDA s.r.o. a ANIDOR s.r.o. a Ing. Michalem Skřivánkem uzavřena dohoda o narovnání, v níž bylo mimo jiné v článku III. bodě 3.9. ujednáno následující „společnost Darren s.r.o. a společnost Anidor s.r.o. se zároveň tímto vzdávají..... nároku na úhradu mezd zaměstnancům úpadce provedenou v období od 1.6.2005 do 16.9.2006. Smluvní strany se tedy dohodly, že nebudou do budoucna vůči sobě vznášet jakýchkoli nároků zakládajících se ve výplatě mzdových nároků zaměstnancům, kteří působili u úpadce, Darren s.r.o., popřípadě Anidor s.r.o.“ Dohoda byla schválena konkursním soudem usnesením ze dne 21.11.2007, č.j. 43 K 21/2004-6477.

Rozhodnutím ze dne 28.8.2009, č.j. 46005/110-9012-27.11.2008-26779/1/KD/3, OSSZ Pardubice nevyhověla žádosti žalobce o vrácení přeplatku na pojistném.

Proti rozhodnutí OSSZ Pardubice podal žalobce včasné odvolání, kdy důvody jsou prakticky totožné se žalobními body.

Rozhodnutím ze dne 10.3.2010, č.j. 46091/010-9012-13.1.2010-2066-2-TL, žalovaná žalobcovo odvolání zamítla a napadené rozhodnutí OSSZ Pardubice potvrdila.

Při jednání konaném dne 21.3.2012 soud provedl dokazování níže specifikovanými listinami, z nichž vyplynulo následující:

Přípisem ze dne 12.11.2010 soud vyzval všech 35 dotčených osob ke sdělení, zda v období od 1.6. do 31.8.2005, případně jen v některé jeho části, byly zaměstnanci žalobce a zda pro něj skutečně vykonávaly práci. Na výzvu soudu odpovědělo 32 z oslovených osob, když většina z nich se vyjádřila tak, že v daném období, případně v jeho části, pracovala pro žalobce a dostala od něj řádně vyplacenou mzdu. Některá vyjádření jsou však odlišná. Konkrétně se jedná o vyjádření:

- Jiřího Macháčka, který uvedl, že byl „v době od 1.6. do 3.6. zaměstnancem Vitky Brněnec (Darren?)“ a od 4.6. do 31.8. byl v pracovní neschopnosti,
- Miloslava Culka, který napsal, že „v době od 2.5.1995 do 30.9.2005 jsem byl zaměstnancem firmy VITKA a.s. Brněnec. Jestliže ale byla tato firma v roce 2005 převedena na společnost DARREN s.r.o., tak o tom mi není nic známo, protože jsem o tom nebyl informován. Pokud to tak ovšem bylo, tak jsem pro společnost DARREN opravdu pracoval,“
- Lukáše Hegera, který sdělil, že „v době od 1.6. – 30.6.2005 jsem byl zaměstnán u firmy VITKA (DARREN) BRNĚNec“,
- Zdeňky Fučíkové, která uvedla: „V období 1.6.2005 do 31.8.2005 jsem nepobývala ve společnosti Darren, s.r.o., IČ: 25278711. V době od 1.6.2005 do 30.6.2005 jsem pracovala jako dělnice VITKY Brněnec a.s.“

Ze zasláných vyjádření dále vyplynulo, že většině z 32 reagujících oob, skončil pracovní poměr ke dni 30.6.2005 (Jaromír Staněk, Josef Skoumal, Danuše Kolínková, Kateřina Maršálková, Jana Hudečková, Petr Klemša, Petr Klemša ml., Ladislava Nováková, Ivan Foller, Markéta Felklová, Jan Kopecký, Jiří Kaupa, Bohumila Wolfová, Lukáš Heger, Miloslav Spurný, Regina Vašíčková, Hana Valentová, Zdeňka Fučíková, Jaroslav Jež), paní Aleně Šunkové pracovní poměr skončil ke dni 31.7.2005 a u zbývajících osob došlo k ukončení pracovního poměru ke dni 31.8.2005 (Jiří Macháček, Miloslav Culek, František Báča, Iva Kindiaková, Pavel Klemša, Eva Popelková, Zdeňka Kadletzová, Jana Vaverková, Hana Řehořová, Oldřich Palla, Věra Hlavenková, Jan Dvořák). Sdělené údaje o délce trvání pracovního poměru přitom plně korespondují s údaji ze správního spisu uvedenými na mzdových listech, z nichž žalovaná vycházela.

Ze znaleckého posudku číslo 6/126/2009 vypracovaného dne 14.4.2009 pro účely jiného soudního řízení Ing. Milanem Rašínem, znalcem z oboru ekonomika, odvětví různá – daně, odvětví účetní evidence, se specializací ekonomika a finance, odvětví ceny a odhady, se specializací oceňování podniku, vyplývá, že znalec na otázku „zda společnost Darren s.r.o. či Anidor s.r.o. v době od 1.6.2005 do 12.9.2009 na adrese Brněnec 17 vyráběla nebo ne“ odpověděl následovně: „V účetnictví společnosti Darren s.r.o. v období od 1.6.2005 do 12.9.2005 nebyly nalezeny žádné účetní doklady týkající se adresy Brněnec 17 (nákup energií, vody, surovin, mezd, likvidace odpadů atd.), z kterých by vyplývalo, že by společnost Darren s.r.o. na adrese Brněnec 17 vyráběla.“ V dalších částech se již posudek žalobce netýká.

Žalobce vyjádření zmíněných 32 osob při jednání zpochybnil, přičemž podrobně odůvodnil, proč je považuje za nepravdivá. Především uvedl, že v areálu na adrese Brněnec 17 pouze pronajímal veškerý majetek koupený smlouvou o prodeji podniku ze dne 1.6.2005, a to na základě původních nájemních smluv, které respektoval, a dále na základě nájemní smlouvy uzavřené se společností Anidor s.r.o., od níž si kupoval hotové výrobky, za které platil mzdovou práci a dále je prodával. Sám tedy žádnou výrobní činnost nevykonával, z čehož logicky vyplývá, že dotyčné osoby pro něj nemohly pracovat. Žalobce navrhl provést důkaz výpověďmi všech osob, které soudu zaslaly písemné vyjádření, dále pak účetnictvím žalobce, případně zprávou finančního úřadu, a to k prokázání skutečnosti, že žalobce na adrese Brněnec 17 nic nevyráběl. K dotazu soudu pak žalobce rovněž uvedl, že v době jejího podpisu byl v dobré víře, že smlouva o prodeji podniku je platná, proto vyplácel dotčeným 35 osobám mzdu. Tuto nepožaduje zpátky, neboť si nechal zpracovat právní rozbor, z něhož vyplynulo, že osoby byly v dobré víře a požadavkem na vrácení mezd by je poškodil.

Žalovaná setrvala na svém názoru, že správní a soudní spis poskytují dostatek podkladů pro závěr o existenci faktického pracovního poměru 35 osob v rozhodném období k žalobci, konkrétně písemná vyjádření těchto osob, doklady o výplatě mezd, závěry o kontrolách provedených žalovanou v letech 2005 a 2009. Naopak znalecký posudek pouze uvádí, že nebyly nalezeny žádné účetní doklady vztahující se k adrese Brněnec 17. Žádné důkazní návrhy žalovaná neměla.

Soud jednání dne 21.3.2012 odročil na neurčito a zároveň žalobci uložil předložit smlouvy o spolupráci se společností Anidor s.r.o. a účetnictví žalobce týkající se období červen až srpen 2005 k prokázání skutečnosti, že žalobce na adrese Brněnec 17 neprováděl žádnou činnost. Žalobce uloženou povinnost splnil dne 20.4.2012, kdy soudu předložil emaily mezi ním a Josefem Milatou, účetním žalobce, ze dne 18.4. a ze dne 19.4.2012, účetní sestavu týkající se středisek 7, 5, 10 a 15, smlouvu o službách uzavřenou mezi ním a Anidor s.r.o. dne 1.6.2005. Všemi těmito listinami soud provedl důkaz při dalším jednání konaném dne 13.6.2012.

V emailech adresovaných Josefem Milatou jednatelem žalobce, Ing. Skřivánkovi, se uvádí, že účetní nenašel za období od 1.6.2005 do 13.9.2005 zaúčtované žádné náklady na elektrickou energii, plyn, tepelnou energii, vodné, stočné, ani jiné nákladové položky, na středisku 7 se účtovalo o podniku Vitka Brněnec, a.s., jednalo se o nájmy, což byla jediná činnost koupeného podniku. Emaily nejsou podepsány zaručeným elektronickým podpisem.

Ze sestav vyplývá, že žalobce v předmětném období účtoval různým subjektům nájemné, dále pak vystavoval faktury na odpisy ze skladů a prodej zboží.

Ze zápisu z jednání věřitelského výboru č. 06 – 2005 ve věci úpadce VITKA Brněnec, a.s., je mimo jiné uvedeno, že výbor souhlasí s postupem správce, který dne 13.9.2005 znemožnil přístup jednatelem žalobce do společnosti úpadce.

Ze smlouvy o službách při výrobě látek, přízí a barvení uzavřené dne 1.6.2005 a z připojených faktur vyplývá, že žalobce touto smlouvou umožnil společnosti Anidor s.r.o. užívat prostory podniku VITKA Brněnec, a.s., společnost Anidor s.r.o. se zavázala na základě objednávek žalobce poskytovat služby při výrobě látek, přízí a barvení pro žalobce a žalobce se zavázal hradit mzdovou práci jejích zaměstnanců, kterou mu společnost Anidor s.r.o. účtovala jednotlivými fakturami.

Žalovaná poukázala na neúplnost účetní dokumentace s tím, že ve správním spise je založený účet č. 521, z kterého vyplývá vyplácení mzdy žalobcem jeho zaměstnancům v červnu až srpnu 2005.

Žalobce reagoval tak, že výplatu mezd nezpochybňuje, mzdy vyplácel, protože měl zato, že smlouva o prodeji podniku je platná, až později dospěl k závěru o její neplatnosti. Žalobce dále uvedl, že může prokázat, že na adrese Brněnec 17 nic nevyroběl, a to účetnictvím společností žalobce, Anidor s.r.o. a VITKA Brněnec, a.s., výsledkem účetního Josefa Milaty, znaleckým posudkem soudem ustanoveného znalce na účetnictví zmíněných společností a vyjádřeními Plynárenské společnosti a společnosti ČEZ.

Další dokazování soud neprováděl, neboť dospěl k závěru, že by tím překročil meze soudního řízení správního.

Na základě správního spisu a provedeného dokazování soud uvažil o žalobě následovně:

Ze správního spisu bylo zjištěno, že odvolací a žalobní námitky jsou prakticky totožné, pro posouzení důvodnosti žaloby je tedy v první řadě zásadní zjistit, jakým způsobem se žalovaná vypořádala se žalobcovým odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případě drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalovaná rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku jak v odvolání, tak i v žalobě, nemůže soud ve správním soudnictví v takovém případě zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaná v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99).

Nyní k žalobním bodům:

Ad 1. a 3.

V napadeném rozhodnutí žalovaná na stranách 2-4 nejprve rekapitulovala obsah správního spisu a průběh řízení před OSSZ Pardubice a poté ke konkrétnímu tvrzení, že 35 dotčených osob nebylo zaměstnanci žalobce, neboť smlouva o prodeji podniku je neplatná a tyto osoby nebyly ani ve faktickém pracovněprávním vztahu k žalobci, žalovaná uvedla na straně 4, že společnost Darren, s.r.o., zaměstnance „odměňovala, jejich příjmy zúčtovala a odvedla z nich pojistné. Firma Darren, s.r.o., těmto zaměstnancům vyúčtovávala na výplatních lístech mzdy a tyto mzdy jim byly z účtu společnosti Darren, s.r.o., uhrazeny. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že zaměstnanci, převedení k 1.6.2005 ze společnosti VITKA Brněnec, a.s., vykonávali pro firmu Darren, s.r.o., práci a jednalo se tedy o její zaměstnance.“ Na straně 5 pak žalovaná konstatovala, že „problematika platnosti smlouvy o prodeji podniku není předmětem tohoto řízení a ani nemá vliv na výsledek řízení, neboť pro toto řízení je rozhodující, že zaměstnanci fakticky vykonávali práci pro firmu Darren, s.r.o.“, a dále, že „v čl. 2.9. této dohody (*myšlena dohoda o narovnání ze dne 19.12.2007 – poznámka soudu*) je uvedeno, že se společnost Darren, s.r.o., vzdává nároku na úhradu mezd zaměstnancům úpadce provedenou v období od 1.6.2005 do 16.9.2005. Z tohoto odvolací orgán usuzuje, že firma Darren, s.r.o., uhrazovala zaměstnancům, převedeným ke dni 1.6.2005 od úpadce VITKA Brněnec, a.s., v uvedeném období mzdy, z čehož vyplývá, že byli tyto zaměstnanci účastní nemocenského pojištění ze zaměstnání u společnosti Darren, s.r.o.“

Žalovaná se tedy s námitkou žalobce obsaženou v odvolání a nyní též v bodech 1 a 3 žaloby vyrovnala, když konstatovala, že platnost smlouvy o prodeji podniku je pro danou věc nerozhodná, zásadní je, zda vznikl mezi žalobkyní a 35 předmětnými osobami faktický pracovní poměr, přičemž uzavřela, že tento s odkazem na podklady obsažené ve správním spise byl postaven najiště. Vyšla přitom ze skutečnosti, že žalobce vyplácel daným osobám

v rozhodném období mzdu. Žalobce ovšem tuto skutečnost nerozporoval, v žalobě i v průběhu jednání opakovaně zdůvodňoval, proč tak činil (považoval smlouvu o prodeji podniku za platně uzavřenou, proto se dle ní choval), současně však poukazoval na to, že smlouva o prodeji podniku je neplatná a že dané osoby pro něj fakticky nikdy nepracovaly, tedy faktický pracovní poměr nevznikl. Ke svým tvrzením rovněž nabízel důkazy. Právě na otázku existence či neexistence faktického pracovního poměru se soud v souladu se závazným právním názorem NSS vysloveným v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 11.11.2011 zaměřil.

Podle § 3 odst. 1 písm. c) bodu 1. zák. č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění účinném v rozhodném období „pojistné jsou povinni platit zaměstnanci, jimiž se pro účely tohoto zákona rozumějí zaměstnanci v pracovním poměru; za zaměstnance v pracovním poměru se pro účely tohoto zákona považuje též osoba činná v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr nevznikl, neboť nebyly splněny všechny podmínky stanovené pracovněprávními předpisy pro jeho vznik.“

Obsah pracovního poměru je pak podle § 35 zákona číslo 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění účinném v rozhodném období, charakterizován vzájemnými právy a povinnostmi zaměstnavatele a zaměstnance – „ode dne, kdy vznikl pracovní poměr, zaměstnavatel je povinen přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy, platit mu za vykonanou práci mzdu, vytvářet podmínky pro úspěšné plnění jeho pracovních úkolů a dodržovat ostatní pracovní podmínky stanovené právními předpisy nebo kolektivní nebo pracovní smlouvou, a zaměstnanec je povinen podle pokynů zaměstnavatele konat osobně práce podle pracovní smlouvy ve stanovené pracovní době a dodržovat pracovní kázeň“.

Správní orgány se soustředily především na jednu stránku pracovního poměru, a to na odměňování, když konstatovaly, že žalobce 35 zaměstnancům předával výplatní listky, platil jim vyúčtované mzdy, odváděl za ně pojistné a jejich příjmy zúčtoval. Z tohoto zjištění pak následně dovodily, že uvedené osoby byly skutečnými zaměstnanci žalobce. Žalobce tuto argumentaci zpochybnil, tvrdil, že k vyplácení mzdy a s tím souvisejícímu placení pojistného přistoupil, neboť měl zato, že smlouva o prodeji podniku je platná, a až posléze zjistil, že naopak tato smlouva trpí neplatností, tudíž žádné povinnosti vůči 35 osobám neměl, a dále že uvedené osoby nikdy pro něj fakticky nepracovaly. Soud proto vyzval všech uvedených 35 osob ke sdělení, zda pro žalobce v inkriminovaném období (2.6.2005 až 31.8.2005), případně v jeho části a které konkrétně, pracovaly, na jaké pracovní pozici. Právě vyjádření 32 osob, které reagovaly na výzvu soudu, byla podle odůvodnění zrušujícího rozsudku NSS stěžejní, neboť NSS se vyslovil tak, že: „...důkazy opatřené v žalobním řízení, především vyjádření osob, za něž žalobkyně odváděla v rozhodném období pojistné, by mohly být považovány za dostatečné pro učinění závěru o existenci faktického pracovního poměru mezi žalobkyní a dotýcnými osobami.....v případě prokázání vzniku faktického pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a dotýcnými osobami v řízení o žalobě by platnost smlouvy o prodeji podniku nemusela být dále posuzována. V takovém případě by nemusela být zkoumána ani problematika předávání přehledů Evou Fečkovou, k čemuž krajský soud ve zrušujícím rozsudku taktéž zavázal žalovanou.“ Soud tedy provedl předmětnými písemnými vyjádřeními důkaz, aby si mohl zodpovědět otázku, zda tato skutečně, ve spojení s podklady obsaženými ve správním spise, prokazují fakticitu pracovního poměru 35 dotčených osob k žalobci. Po přečtení těchto vyjádření však musel dospět k závěru, že nikoliv. Z 35 osob reagovalo na

výzvu soudu 32 osob, z nich 28 potvrdilo, že pracovalo pro žalobce a dostalo za práci za placeno, uvedlo, na jakých pozicích pracovalo, příp. též doložilo mzdové listy či dohody o ukončení pracovního poměru, resp. výpovědi z pracovního poměru z organizačních důvodů. 4 osoby naopak uvedly, že pracovaly pro společnost VITKA Brněnec, a.s. Ve spojení s argumentací žalobce, který poukazoval na své původní přesvědčení o platnosti smlouvy o prodeji podniku a tedy chování se v souladu s ní (placení mzdy daným osobám), na následné zpochybnění této platnosti a na skutečnost, že na adrese Brněnec 17 neprovozoval žádnou činnost, soud nepovažoval daná písemná vyjádření za dostačující. Placení mzdy samo o sobě nesvědčí o existenci faktického pracovního poměru. K tomu je zapotřebí, aby daní zaměstnanci skutečně pracovali, tj. aby vykonávali konkrétní práci pro žalobce na konkrétní pracovní pozici podle konkrétních pracovních pokynů. K prokázání těchto skutečností daná vyjádření nestačila, ve správním spise pak k tomuto nebyly obsaženy žádné podklady. Je pravdou, že ve vyjádřeních byl zmiňován žalobce coby zaměstnavatel, že jednotlivými osobami bylo předloženo žalobcovo sdělení ze dne 2.6.2005 o tom, že žalobce přebírá práva a povinnosti VITKY Brněnec, a.s., nicméně je též pravdou, že žalobcovo vylíčení areálu coby „změti“ různých subjektů, kteří tu vykonávali svou činnost v prostorách žalobcem jim pronajatých vyvolává pochybnost o tom, zda dané osoby skutečně přesně věděly, pro koho činnost vykonávají. Tato pochybnost je ještě posílena předloženou smlouvou o službách uzavřenou mezi žalobcem a společností Anidor s.r.o., z níž vyplývá pronájem areálu VITKY Brněnec, a.s., právě této společnosti (otázkou zůstává, zda se jednalo o pronájem platný, resp. existující, když smlouva byla uzavřena před uzavřením smlouvy o prodeji podniku, tj. 1.6.2005), účetní sestavou ohledně faktur za pronájem prostor a vyjádřením znalce, Ing. Rašína, že nenalezl žádné doklady svědčící o provozování výrobní činnosti žalobcem v daném areálu. Soud tím v žádném případě nechce vyslovit závěr, že faktický pracovní poměr zde nevznikl. Pouze konstatuje, že dosud provedené důkazy tento jednoznačně neprokazují. Podle jeho názoru je třeba minimálně vyslechnout daných 35 osob k tomu, jakou konkrétní práci v daném období vykonávaly, na jaké pracovní pozici, na základě pokynů jakých konkrétních osob, dále účetního Josefa Milatu k činnosti žalobce v předmětném období na adrese Brněnec 17, neboť předložené emaily nelze považovat za věrohodný důkaz, když tyto nejsou opatřeny zaručeným elektronickým podpisem a tedy je mohl „vyrobit kdokoliv“. Dále podle soudu přichází v úvahu též provedení důkazu celým účetnictvím žalobce, z něhož by vyplynula skutečná náplň žalobcovy činnosti na sporné adrese – soud např. ze shromážděných podkladů nebyl schopen zjistit, jakým způsobem žalobce realizoval prodej zboží vyrobeného pro něj společností Anidor s.r.o., když podle svých slov neměl v Brněnci 17 žádné zaměstnance. Rovněž mu není zřejmé, proč se v emailu ze dne 19.4.2012 uvádí, že: „...uvedené faktury jsem nevystavoval já, ale vystavovaly se v Programu POHODA na adrese Brněnec 17, já jsem jenom o nich účtoval na výše uvedeném středisku“. Soud přitom nevylučuje, že provedené důkazy ukážou potřebu ještě dalšího dokazování, tedy nebudou dostačující k tomu, aby byl skutkový stav zjištěn bez pochybností. Podle soudu pak nelze v tomto dokazování pokračovat v rámci soudního řízení správního, neboť v takovém případě by došlo k nahrazování činnosti správních orgánů činností soudu. Jak bylo řečeno výše, správní orgány vycházely z podkladů prokazujících placení mzdy žalobcem v předmětném období daným 35 osobám a placení pojistného za tyto osoby. Ovšem samotné placení mzdy a pojistného není důkazem o existenci faktického pracovního poměru. Lze si bez jakýchkoliv problémů představit, že se žalobce choval podle smlouvy o prodeji podniku, formálně dané osoby vyplácel, ovšem žádnou práci od nich neobdržel, vše směřoval pouze k ukončení pracovního poměru. Pak by bylo otázkou,

zda se dá hovořit o faktickém pracovním poměru a zda není namístě začít se zaobírat otázkou platnosti smlouvy o prodeji podniku a případně též oprávněním paní Fečkové jednat ve věcech pojistného za žalobce. Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že samotná předložená písemná vyjádření 35, resp. 32 osob nepostačují k prokázání fakticity pracovního poměru. Ve světle žalobcových tvrzení a dalších provedených důkazů, resp. podkladů obsažených ve správním spise (smlouva o službách mezi žalobcem a Anidor s.r.o., účetnictví žalobce, znalecký posudek Ing. Rašina, výpovědi z pracovního poměru, dohody o ukončení pracovního poměru, atd.) se tato vyjádření jeví jako nepřesvědčivá, resp. nedostatečná, zvláště když tato nejsou jednotná, 4 osoby tvrdí, že vykonávaly práci pro VITKU Brněnec, a.s., a 3 osoby vůbec neodpověděly. Další dokazování se tak jeví jako naprosto nezbytné, a pokud by ho dále prováděl krajský soud, přebíral by pravomoc správních orgánů a sám, bez jejich úvahy, by rozhodoval o zásadních skutkových otázkách. Jedná se nepochybně o rozsáhlé a zároveň zásadní doplnění skutkového stavu ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Je sice pravdou, že soudy ve správním soudnictví mohou provádět dokazování (§ 52 a § 77 s.ř.s.), avšak soud musí zvažovat rozsah doplňování dokazování, aby svou činností nenahrazoval činnost správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 28.4.2005, č.j. 1As 42/2005-62). Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. Východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti dokazování z hlediska uplatněných žalobních námitek, přičemž soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní. Proto v případě důkazů provedených soudem musí být respektován požadavek § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dále že nově prováděné dokazování vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu, když ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží (srov. rozsudek NSS ze dne 22.5.2009, č.j. 2Afs 35/2009-91). Vzhledem k výše zmíněnému rozsahu přezkumné činnosti soudu rozhodujícího ve správním soudnictví je zcela mylná představa, že by soud měl ve správním soudnictví provádět rozsáhlé a zásadní doplnění dokazování a zjišťovat tímto způsobem skutkový stav věci. Dokazování tedy může soud provádět, ale nesmí se jednat o zásadní či rozsáhlé dokazování, neboť kdyby tomu tak nebylo, tak by v podstatě soud nemohl postupovat podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b), tedy rozhodovat o zrušení žalovaného rozhodnutí v případě, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění (§76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Pokud by krajský soud prováděl zásadní nebo rozsáhlé dokazování, tak by ad absurdum mohl ve věci rovnou rozhodovat za žalovanou a nahradit tak její činnost, přičemž jeho postup by byl v rozporu nejen se smyslem a účelem zmíněné právní úpravy dokazování s. ř. s., ale odporoval by i ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., v němž je dán pro soudy závazný postup, jenž v podstatě brání tomu, aby soudy ve správním soudnictví nahrazovaly činnost správního orgánu. A přesně tak tomu bylo v projednávané věci, když v dané věci skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní a současně rozsáhlé doplnění (viz výše uvedená argumentace). Soud proto musel zrušit žalované rozhodnutí pro vadu řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní a též rozsáhlé doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).

Ad 2.

K otázce oprávnění paní Fečkové jednat za žalobce se žalovaná vyjádřila na straně 4, napadeného rozhodnutí, když uvedla: „Částky odpovídající rozdílu mezi pojistným a vyplacenými dávkami uvedenými na přehledech za měsíc červen 2005, červenec 2005 a srpen 2005, které jsou odvolatelem zpochybňovány, byly společností Darren, s.r.o., z jejího účtu uhrazeny. Dle odvolacího orgánu je tedy zřejmé, že tyto údaje odpovídaly skutečnosti a firma Darren, s.r.o., o nich neměla pochybnost.“ Argumentaci žalované žalobce žádným způsobem nezpochybnil, pouze uvedl, že žalovaná měla prověřit oprávnění paní Fečkové, aniž by uvedl, jaký dopad by mělo případné zjištění, že toto oprávnění neexistuje. V průběhu soudního řízení přitom žalobce potvrdil (viz žalobcovo vyjádření ze dne 18.11.2010), že příkazy k úhradě pojistného na účet OSSZ dal přímo jednatel žalobce, Ing. Michal Skřivánek. Podle soudu za této situace by ani zjištění, že přehledy byly OSSZ předávány paní Fečkovou bez příslušného zmocnění, nemělo pro danou věc význam. Rozhodující je zjištěná existence pracovních poměrů daných osob k žalobci. Od těchto poměrů se pak odvíjí povinnost žalobce co by zaměstnavatele hradit za dané osoby pojistné, a to v zákonem stanovených lhůtách. Z příslušných ustanovení zákona č. 582/1991 Sb., konkrétně z ust. § 8 a 9, jednoznačně vyplývá povinnost zaměstnavatele („organizace“) vypočítat pojistné a v dané lhůtě ho odvést na účet OSSZ, dále pak povinnost předat přehledy. Přehled má jakýsi evidenční, informativní charakter, ovšem v žádném případě nelze dovodit, že pokud byl předán osobou neoprávněnou a pojistné ve výši v něm uvedené bylo řádně odvedeno, jedná se o bezdůvodné plnění, které je třeba vrátit. Pokud tedy bude pracovní poměr 35 osob k žalobci prokázán (faktický nebo na základě smlouvy o prodeji podniku ze dne 2.6.2005), a pokud žalobce zaplatil pojistné, plnil svou zákonnou povinnost, která není na předání, resp. nepředání přehledů nijak závislá. Tento žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Soud tedy uzavírá:

Jak bylo podrobně rozvedeno shora, soud dospěl k závěru, že skutkový stav zjištěný žalovaným vyžaduje zásadní a rozsáhlé doplnění, kdy je třeba postavit najisto, zda mezi žalobcem a dotčenými 35 osobami vznikl faktický pracovní poměr. K tomu bude třeba provést dokazování minimálně výpověďmi zmíněných 35 osob a podle skutečností, které z nich vyplynou, též dokazování účetnictvím žalobce, výpovědí Josefa Milaty, účetního žalobce, případně dokazování další. Pokud nebude fakticita pracovních poměrů prokázána, bude se žalovaná muset zabírat existencí pracovního poměru na základě smlouvy o prodeji podniku ze dne 2.6.2005, tedy platností či neplatností této smlouvy. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil postupem podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. bez jednání pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé a zároveň zásadní doplnění. Vzhledem k tomu, že závěry soudu platí obdobně i na rozhodnutí prvoinstanční, zrušil spolu s ním v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. i rozhodnutí OSSZ Pardubice.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl v řízení plně úspěšný a náleží mu tedy náhrada všech nákladů řízení před soudem důvodně vynaložených. Náklady sestávají toliko z nákladů zastoupení advokátem, když podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona číslo 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném k datu zahájení soudního řízení správního, „od poplatku se osvobozují řízení ve věcech důchodového pojištění (zabezpečení), příplatku k důchodu, zvláštního příspěvku k důchodu, nemocenského pojištění,

státní sociální podpory, pojistného na veřejné zdravotní pojištění, **pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti**, sociální péče, pomoci v hmotné nouzi a státních dávek“. Náklady zastoupení představují odměnu za 8 úkonů právní služby po 2 100,- Kč za převzetí věci, podání žaloby a dvě vyjádření na výzvu soudu, vyjádření ke kasační stížnosti, účast na jednání dne 21.3.2012 trvajícím přes 2 hodiny a účast na jednání dne 13.6.2012 (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky číslo 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), odměnu ve výši jedné poloviny za jeden úkon právní služby ve výši 1 050,- Kč za sdělení nesouhlasu s rozhodnutím věci bez jednání učiněné na výzvu soudu (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5., § 11 odst. 2 a 3 vyhlášky číslo 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), 9 paušálních částek po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), cestovné na dvě jednání z Hradce Králové do Pardubic a zpět za celkem 100 km osobním vozem Peugeot při průměrné spotřebě Natural 95 8,76 l/100 km a vyhláškové ceně paliva 34,90 Kč/l v celkové výši 676,- Kč, náhrada za promeškaný čas strávený na cestě k jednání a zpět za celkem 2:20 (2x 1:10 minut) minut ve výši 600,- Kč a 20% DPH (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) ve výši 4 365,20 Kč. Celkem tedy náhrada nákladů řízení činí 26 191,- Kč, kterou je žalovaná povinna zaplatit k rukám zástupce žalobce.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 13.6.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová